Kuleme siis, mis üks nendesinnaste meestest, kes palju kunningrikissi läbbi reisind, ja ülle merre wõera mailma jäggudes on olnud, meile üdist rägib.

Australia, üks põhjatu suur saar, on se wies mailma jäggu. Temma on ni suur, et pea aegu keik Europa maa kunningrigid seal asset leiaksid. Panneme meie omma suure Wennemaa, Rootsi-, Saksa-, Prantsusse-, Inglis- ja Spaniamaa ühte kokko senna saare peale, seal jääb siiski mõnni hea addra maad järrele, ja mõnni küngas kuhhu wabbat mees sauna wõib ülles rainda. Se on üks soe maa, seal ei olle külma talwet, nenda kui meie jures; mis seal talweks nimmetakse, pölle muud ühtegi, kui kange wihma saddu, mis igga aasta teatawal aeal mittu näddalad järrestikku mahha wallab. Wõib küll üttelda, et se maa üks ainus suur soola kõrw on, kus puud ja poesad, ja rohhud soola pärrast ei tahha siggineda. Maddalad laggedad maanurgad on kämle paksuse soola korukessega, otse kui järwed jäega kaetud. Kaewu ei wõi seal kaewata, sest keik wessi, mis sisse nõrgub, on ni solane, et jua ei kõlba. Selle wee nälja wasto on Jummal ühhe põesa senna lonud, kelle jured ni lihhawad ja täis wet on, et kui maa seest wälja kaewatud ja pütti sisse katki murtud sawad, märjukest küll wälja annawad, jännu kustutada. Se põesas nimmetakse Mallei-põesaks.

Temma lehhed on litsad, nahkjad ja waigused, ja ei kõlba kuhhugi. Wilja ta ei kanna, agga temma puu on kõwwa ja wägga hea peegi warrast ja odda tehha.

Lõune pool hommikud on se keige parram maanurk. Seal on kaunid põllu ja karja maad, kus suured lamba ja weikse karjad petakse. Mäggede sees leitakse seal rohkest kulda, waske ja kallid hiilgawaid kiwwa. Siin maanurkas on ka se keige suurem Australia jõggi, Murrai nimmega. Temma sisse wallawad palju teisa jõggesi wihma aial omma wett; sui agga kuiwawad wähhemad jõed ja oiad keik ärra, maddala kohtade peal loikud järrele jättes, mis wimaks ka ärra kauwad. Mäggist maad on seal wähhe, agga kus mäed on, seal on ka wett rohkest, sest keik hallikad immitsewad mäerüngaste alt wälja, ühhendawad omma märga eddasi wallades, ojaks, ja kossuwad samm sammult, kunni jõggi walmis on, kes orrud ja põllud kastab ja römustab.

Tähhelepannemisse wäärt on selle maa põhja polne kallas. Siin on mõnni werst maad merre sees ümmer kalda kaljud, kui olleks nad kolega ülles ehhitud, et kegi mäele ei pea tullema. On küll kolle, ö aegu senna laewa, eht padiga minna, sest merri laenetab ja mürrab hirmsaste wastu kaljuid, emalt ähwartades ärraneelda, kes liggi lähhäb. Nende kaljude ja kalda wahhel on merri waikne ja selge.